

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 185/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv vlastníť majetok a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, a základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 CoE 113/2009-50 z 25. septembra 2009 v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 62 Er 934/2008-16 z 1. júla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2010 doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok a na súdnu a inú právnu

ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ďalej len „ústavný zákon“), a základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej aj „listina“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoE 113/2009-50 z 25. septembra 2009 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 62 Er 934/2008-16 z 1. júla 2009 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že krajský súd uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým bola exekúcia (vykonávaná súdnym exekútorom na základe poverenia okresného súdu č. 5309 047992 z 19. mája 2008 na návrh sťažovateľky ako oprávnenej) vyhlásená za neprípustnú a exekučné konanie bolo zastavené.

Exekučným titulom bolo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie – platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty poisťovne P., družstevná zdravotná poisťovňa v konkurze, B. (ďalej len „úpadca“), č. 475/2005 z 24. mája 2005 proti povinnému K. P. (ďalej aj „povinný“) o vymoženie sumy 184,16 € s príslušenstvom z titulu dlžného poistného zo zdravotného poistenia a poplatku z omeškania z dlžného poistného.

Túto pohľadávku proti povinnému spolu s inými pohľadávkami úpadcu voči platiteľom a samoplatcom poistného zo zdravotného poistenia zmluvne nadobudla sťažovateľka na základe zmluvy o postúpení pohľadávok úpadcu.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že okresný súd a krajský súd „... rozhodovali nad rámec svojej zákonnej právomoci...“

Sťažovateľ má za to, že KS TN Uznesením 2 (uznesenie krajského súdu, pozn.) rozhodoval vo veci na základe skutočností, v ktorej mu zákon nezveroval preskúmovaciu

právomoc správneho rozhodnutia, resp. danú skutočnosť bol za zákonom taxatívne stanovených podmienok oprávnený posudzovať iný orgán...

podkladom pre Uznesenie 1 a Uznesenie 2 (uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu, pozn.) bolo posudzovanie skutočnosti, ktorá v rámci riadnych opravných prostriedkov patrila do oblasti verejnej správy, resp. za taxatívne stanovených zákonných podmienok, v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov, do preskúmvacej pôsobnosti krajských súdov, ...

V prípade Sťažovateľa bol predmetným správnym rozhodnutím Platobný výmer, na ktorého preskúmvanie zákonnosti by však boli za taxatívne vymedzených zákonných podmienok (napr. dodržanie zákonnej 2-mesačnej prekluzívnej lehoty) príslušné krajské súdy. Dovoľujeme si poukázať jednak na skutočnosť, že Povinný svoje právo domáhať sa súdneho preskúmania Platobného výmeru v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote nevyužil, ako aj na skutočnosť, že uvedená lehota je prekluzívna a jej márnym uplynutím toto právo Povinného zaniklo. OS TN ako prvostupňový exekučný súd a KS TN ako odvolací exekučný súd neboli oprávnení ex offo a navyše po uplynutí uvedenej prekluzívnej lehoty dodatočne preskúmvávať Rozhodnutia správneho orgánu – Platobného výmeru...

bol správca konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne oprávnený vydať Platobný výmer. Platobný výmer predstavuje exekučný titul...

Keďže správca konkurznej podstaty ako orgán s delegovanou správnou právomocou bol oprávnený iniciovať správne konanie vydaním Platobného výmeru..., nemožno považovať... ním vydaný právoplatný a vykonateľný Platobný výmer za nulitný právny akt...

V zmysle právnej teórie a praxe, nulita nastáva vtedy, ak vady dosahujú takú závažnú mieru, že už nemožno hovoriť o právnom akte. Takéto nulitné rozhodnutie by bolo od začiatku neplatné a nikto by nebol povinný ho rešpektovať. V záujme právnej istoty je však potrebné autoritatívne potvrdenie nulity...

má Sťažovateľ za to, že nemohlo ísť o natoľko jednoznačné porušenie zákona, aby bol súd oprávnený vyhlásiť Platobný výmer, navyše bez toho - aby Platobný výmer autoritatívne zrušil v zmysle ust. § 250j ods. 3 druhej vety OSP, za nulitný právny akt. Sťažovateľ má za to, že uvedený postup súdov bol nenáležitý aj z dôvodu, že k predmetnému vyhláseniu nulity došlo v rámci konania pred exekučnými súdmi, ktoré danú problematiku neboli oprávnené posudzovať.“

Podľa sťažovateľky okresný súd a krajský súd „rozhodli na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnili“.

Sťažovateľka ďalej uviedla: «*Prioritne by sme si dovolili poukázať na skutočnosť, že samotný Ústavný súd SR v Náleze sp. zn. I. ÚS 415/08-19 zo dňa 10. 12. 2008 uvádza v súvislosti s údajnou neexistenciou oprávnenia správcu konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne vydať platobné výmery ako exekučné tituly voči Povinnému skutočnosť, že „absenciu takéhoto oprávnenia prináležalo skúmať jedine na základe opravného prostriedku smerujúceho voči tomuto rozhodnutiu príslušným odvolacím orgánom, a nie okresnému súdu v posudzovanom exekučnom konaní.“...*

V nadväznosti na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 415/08-19 zo dňa 10. 12. 2008 si dovoľujeme poukázať tiež na skutočnosť, že s vyššie uvedeným právnym názorom Ústavného súdu SR sa stotožnil aj odvolací Krajský súd v Trenčíne, a to v Uznesení Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoE/34/2009-79 zo dňa 26. 05. 2009.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4CoE/113/2009-50 zo dňa 25. 09. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 62Er/934/2008-16 zo dňa 01. 07. 2009 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, k porušeniu práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, ako aj k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa garantovaných čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR, ust. § 1 ods. 1, ust. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ust. čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4CoE/113/2009-50 zo dňa 25. 09. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 62Er/934/2008-16 zo dňa 01. 07. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa v zmysle ust. § 31a Zákona o Ústavnom súde. Krajský súd v Trenčíne a Okresný súd Trenčín sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa.“

Sťažovateľka pripojila k sťažnosti uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu, ktoré podľa vyznačenej doložky nadobudli právoplatnosť 13. novembra 2009.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona ústavné zákony, iné zákony a ďalšie právne predpisy, ich výklad a používanie musí byť v súlade s Listinou základných práv a slobôd. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Porušenie označených základných a iných práv vidí sťažovateľka v namietanej nesprávnosti právnych záverov v uznesení okresného súdu a uznesení krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o neprípustnosti exekúcie a jej zastavení a v ich nedostatočnom odôvodnení.

Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný zákonom ustanovený prostriedok nápravy, ktorý sťažovateľka využila, keď proti uzneseniu okresného súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že svojim

uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Právomoc ústavného súdu je daná len vo vzťahu k preskúmaniu možnosti porušenia označených práv sťažovateľky uznesením krajského súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Sťažovateľka vidí porušenie ňou označených základných a iných práv uznesením krajského súdu (a uznesením okresného súdu) v tom, že krajský súd (ani okresný súd) neboli oprávnené v exekučnom konaní preskúmať právoplatné správne rozhodnutie, ktoré bolo exekučným titulom, pretože ich preskúmanie bolo možné jedine v rámci správneho súdnictva. Sťažovateľka poukazovala aj na to, že okrem neexistencie právomoci

označených súdov preskúmať správne rozhodnutie v exekučnom konaní uvedené učinili navyše po uplynutí prekluzívnej lehoty, v rámci ktorej bolo preskúmanie možné v rámci správneho súdnictva. Vzhľadom na uvedené okresný súd a krajský súd neboli oprávnené vysloviť záver o nulitnosti tohto správneho rozhodnutia a na základe tohto záveru vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a zastaviť ju. Podľa sťažovateľky označené súdy dospeli k nesprávnym záverom aj vo vzťahu k meritórnym dôvodom, pre ktoré dospeli k záveru o nulitnosti exekučného titulu, keď podľa ich názoru (na rozdiel od názoru sťažovateľky) správca konkurznej podstaty úpadcu nebol oprávnený vydať správne rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul.

Ústavný súd poznamenáva, že o niekoľkých predchádzajúcich sťažnostiach sťažovateľky analogického skutkového a právneho obsahu s posudzovanou sťažnosťou už rozhodoval ústavný súd svojimi skoršími uzneseniami (napr. uznesenia sp. zn. I. ÚS 359/09, I. ÚS 80/2010, I. ÚS 179/2010).

Ústavný súd preto pri posudzovaní tejto sťažnosti vychádzal z odôvodnenia svojich skorších uznesení, na ktoré zároveň odkazuje.

Zhodne so svojimi predchádzajúcimi uzneseniami o odmietnutí analogických sťažností sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy v rámci exekučného konania boli oprávnené aj mimo rámec správneho súdnictva skúmať správne rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul, a to práve len z hľadiska, či nejde o správne rozhodnutie ničotné (nulitný správny akt, resp. paakt), ktoré nevyvolávajú žiadne právne účinky. Takýto predmet skúmania podľa názoru ústavného súdu nebol žiadnym spôsobom limitovaný uplynutím lehôt na preskúmanie správneho rozhodnutia v rámci správneho súdnictva.

Ústavný súd taktiež konštatuje, že nie je možné ustáliť prvky arbitrárnosti v záveroch krajského súdu (ani okresného súdu) o tom, že správne rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul je ničotným správnym aktom z dôvodu, správca konkurznej podstaty úpadcu nebol oprávnený vydávať individuálne správne akty (správne rozhodnutia)

ako orgán verejnej správy, a teda nemohol vydať ani platný exekučný titul, na základe ktorého sťažovateľka navrhla viesť exekučné konanie.

Všeobecný súd môže rozhodnúť o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo na to zistí dôvody, a v súlade s tým postupoval aj krajský súd (ako i okresný súd), keď na základe záveru o nulitnosti označeného exekučného titulu exekúciu vyhlásili za neprípustnú a zastavili ju.

Ústavný súd preto po preskúmaní uznesenia krajského súdu konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti právnych záverov krajského súdu alebo ktoré by spočívali v ich nedostatočnom odôvodnení.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky, že v obdobných veciach iných účastníkov konania rozhodol ten-ktorý všeobecný súd spôsobom, s ktorým sa sťažovateľka stotožnila, a že naopak, v jej veci rozhodli súdy odlišne, ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07).

Ústavný súd považuje za významné reagovať aj na argument sťažovateľky týkajúci sa odkazu na judikatúru ústavného súdu, konkrétne na uznesenie č. k. I. ÚS 415/08-19 z 10. decembra 2008, ktoré sťažovateľka nesprávne označila ako nález. V tejto súvislosti však ústavný súd poznamenáva, že v označenom prípade išlo o odlišnú právnu situáciu, keď námietky v sťažnosti predstrel účastník konania, ktorý v rámci exekučného konania zastával pozíciu povinného. Z toho potom vyplývali aj jeho odlišné možnosti brániť svoje práva, ktoré, ako ústavný súd konštatoval, mohol využiť v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu, ktoré bolo exekučným titulom. Keďže v tejto veci išlo o odlišné okolnosti prípadu, ústavný súd v danej veci nemohol prijať identické závery, pretože vychádzal z úplne opačného postavenia účastníkov konania (v danom prípade je sťažovateľka oprávnená, v označenom prípade bol sťažovateľ povinný), od ktorých pri rovnakých situáciách nemožno spravodlivo očakávať využitie identických právnych a opravných

prostriedkov na ochranu svojich práv, pretože ich realizácia s najväčšou pravdepodobnosťou nevyvolá priaznivé výsledky pre oboch zároveň.

Z týchto dôvodov ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali možnosti porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu.

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Ústavný súd dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprosesných princíпов podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 36 ods. 1 listiny sťažovateľka namietala aj porušenie ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona. Uvedená právna norma predstavuje všeobecné interpretačné pravidlo, ktoré je možné aplikovať len v súvislosti s namietaním porušenia konkrétneho základného práva uvedeného v listine, v danom prípade v spojení s čl. 36 ods. 1 listiny. Keďže ústavný súd v posudzovanej veci nezistil porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), nemohlo dôjsť ani k porušeniu interpretačného pravidla zakotveného v tejto právnej norme.

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie „základného práva“ podľa čl. 46 ods. 4 ústavy (pozri petit, resp. návrh na rozhodnutie vo veci samej v sťažnosti), ústavný súd poznamenáva, že obsahom tohto ustanovenia ústavy nie je základné právo, ale len povinnosť štátu upraviť podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane zákona.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti krajskému súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2010